

Svårt få rätt rehabilitering efter en stroke

ÖSTERSUND

Att det finns stora brister i rehabiliteringen efter en stroke fick kardiologen Magnus Edner från Stockholm känna av när han drabbades 2006.

Till sist fick hans hustru tips om ett bra rehabiliteringscenter i Taiwan, det blev Magnus Edners räddning.

Det var med ganska så vingliga steg som han anträdde scenen på Storsjöteatern för att ge sin syn på eftervården på konferensen Räddad till livet - än se'n då? som företagaren Kjell Söder tagit initiativ till.

Med humor och glimten i ögat berättar han om sina upplevelser, men det finns en frustration över att inte rehabiliteringen fungerar.

Nu ser han förbättringar varje dag, även om de är små. Det bästa kanske är att han arbetar igen, inte med pacemakerkirurgi som tidigare utan som docent och medicinsk rådgivare på QRC Stockholm, kvalitetsregistercenter, som arbetar med att utvärdera och förbättra kvaliteten inom sjukvården. Men han ägnar sig också åt forskning och så har han skrivit boken "Är du full? Nej, jag har haft stroke."

– Ett år efter en stroke är hälften missnöjda med sin rehabilitering, det visar undersökningar som gjorts, säger Magnus Edner.

– Socialstyrelsens rapport från år 2011 ger också strokevården underkänt, fortsätter han. Dessutom är vården ojämlig för hur man får pengar kan man få bra rehabilitering på olika kliniker.

Som den läkare han är tog han inte signalerna på allvar när han själv blev sjuk. Trots smärta begav han sig inte till akuten förrän nästa dag. Då visade det sig att han drabbats av en aortadissektion, en skada i stora kroppspulsåderns kärlvägg, och måste opereras direkt.

– Operationen gick bra men några dagar efteråt fick jag en stroke. därefter kunde jag inte röra ögonen, jag hade svårt att fixera blicken, nedsatt balans, nedsatt sväljningsförmåga, ätsvårigheter och nedsatt artikulationsförmåga, det vill säga svårt att prata.

– Jag pratar och rör mig som jag vore full, ibland tar polisen en och jag måste förklara mig. Det är förnedrande. Därför har jag också skrivit boken, säger han.

När han kom till rehabiliteringen fick han beskedet "vid den här typen av skador brukar man inte bli återställd".

– Först tänkte jag, "skit" - sedan "jävla kärring" - för det var en kvinna. Hon skulle i stället ha sagt, ge inte upp, doktorn kan ha fel. Nu fick jag rehabilitering under sex veckor, sedan arbetsterapi där jag fick "lära mig" att ta blodtryck. Sedan ville de att jag skulle ta sjukpension, men det ville inte jag.

– Jag blev allt sämre, till slut sa min hustru, som är läkare, att vi måste göra något åt detta. Då blev det rehabiliteringscentret i Taipei i Taiwan.

Nu började de hända saker med fokus på Magnus Edner och hans bekymmer. Han fick en individuell anpassad träning, trevligt omhändertagande och miljöombyte, dessutom ett detaljerat hemträningsprogram vid utskrivningen.

– Det handlar om en folksjukdom och då borde alla erbjudas fullgod rehabilitering, säger han. Jag trodde jag haft otur, men det visar sig att mellan 10-12 000 personer varje år upplever samma sak som jag.

Anita Näsberg

063-15 55 11 anita.nasberg@ltz.se

Publicerad 15 maj 2013